

MPRODON: A! LLIBRES A DOJO !

El president Pujol presidint la presentació del llibre: Camprodon, una Vall del Pirineu.

petita comunitat. En fer-ho es corre el perill d'obrir ferides, però és responsabilitat de l'autor, si en vol correr el risc. No és en cap cas lícit realitzar un treball d'investigació a mitges i deixar de parlar, amb tots els seus ets i uts, del contraband, de «l'estraperlo» o de l'acumulació de capital que alguns feren amb els «cupos» que atorgaven els guanyadors, com autèntic botí de guerra. Tot això es fa imprescindible si realment es vol que les joves generacions coneguin el nostre passat.

D'altra banda després de la guerra civil és evident un canvi en el comportament dels estiuejants que caldria explicar amb més detall. De la mateixa manera que l'autor ens parla de la formació de la «Unión Veraniega» o del primer club de tennis al Maristany, perquè no fer-ho amb el «Club», autèntic centre de relació entre els estiuejants benestants durant els anys cinquanta i seixanta? Cap menció es fa, del que podrien anomenar «segon renaixement» que mou gent provinent de l'excursionisme i que els porta a bastir el Xalet nou d'Ull de Ter.

La darrera omissió, que per la seva importància és del tot injustificable és no fer esment a l'inici de l'estació d'esquí Vallter 2000, que agradi o no, suposa la transformació del sector dels serveis de la vall, amb l'aparició d'uns nous tipus de visitants que fins aquell moment, en gran majoria, només ens visitaven durant l'estiu.

En el darrer capítol del llibre és on l'autor perd més vitalitat, i es converteix l'anecdòticari en un relat cronològic fet de retalls de premsa i on en Falet es deixar portar per la seva adscripció més partidària i subjectiva. Cap menció a les reunions de l'Assemblea Democràtica de Camprodon, que fou quelcom més que la participació d'uns pocs vilatans a la secció del Ripollès de l'Assemblea de Catalunya. Tampoc res es diu de l'aparició del PSUC a la Vall, primer partit organitzat de la resistència antifranquista a les nostres contrades o de la constitució del Sindicat de Comissions Obres, amb seu durant molts anys al Carrer Cantallops, que em sembla molt més important que la visita de costellada i pà amb tomàquet del Sr. Alamillo.

CAMPRODON, UNA VALL DEL PIRINEU

El segon llibre, CAMPRODON UNA VALL DEL PIRINEU, ha estat promogut i produït per en Mingo Pairó i editat pel Centre d'Estudis de la Vall de Camprodon. De format total-

ment diferent al primer, la seva presentació del tot acurada i luxosa, vol ser el típic llibre de regal i consulta. Baltasar Porcel ens fa una descripció excessivament barcelonina del nostre territori, malgrat el seu origen mallorquí. La categoria literària del mateix, fa que gairebé no ens adonem que per descriure'ns cal més coses que passar dos o tres caps de setmana entre nosaltres, per més bona i competent companyia que un tingui.

Vagi el nostre aplaudiment al pintor Sr. Lluís Roura. Els seus quadres descriuen amb plenitud els nostres racons més estimats, donant-los fins i tot una altre perspectiva, cosa que només aconsegueixen aquells que s'han posat a badar hores i hores mirant els nostres paisatges i pobles, només pel gust de fer-ho.

Més que un llibre estrictament, estem davant d'un bon objecte cultural per a regalar a amics i tietes, i així almenys un cop a l'any aconseguir quedar bé. No tots son flors i violes en aquest llibre benestant i car. Li trobem a faltar una certa coherència interna, en acumular en una mateixa obra dos autors tan dispars i diferents com en Porcel i Mn. Julià. La importància dels escrits del Mossèn els fa mereixedors d'una publicació complerta de la seva obra encara avui inèdita, el que donaria més coneixement objectiu de la seva indubtable vàlua.

El que sembla més incompreensible és la col·lecció de postals i fotografies que s'hi acompanyen, que només aconsegueix despistar al lector.

Amb la publicació de part dels estudis de Mn. Julià, la polèmica ha estat servida. Que si el Bisbat diu. Que si el poeta desbarra. Que si en Mingo estava autoritzat. Que si en política tot si val. En aquest galimaties, sense interès cultural, hem anat passant el mes d'agost veient com s'utilitzaven arguments culturals o legals per debilitar la competència, sense que es parlés del que és veritablement important. Per quan l'edició de l'obra pòstuma de Mn. Julià?: L'Ajuntament, La Mancomunitat i el Bisbat tenen la darrera paraula, que Déu nostre senyor ens agafi confessats! Aquest seria el final feliç d'una polèmica per adormir-nos, quina única utilitat ha estat de fer de serp d'estiu per la premsa de les nostres comarques, i també per què no dir-ho, pel nostre estimat PONT NOU.

Patllari DESCATLLAR